De haas en de egel

Wilhelm Grimm en Jacob Grimm

bron
Wilhelm Grimm en Jacob Grimm, *De haas en de egel*. Z.n., z.p. 1900-1910

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/grim002haas01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

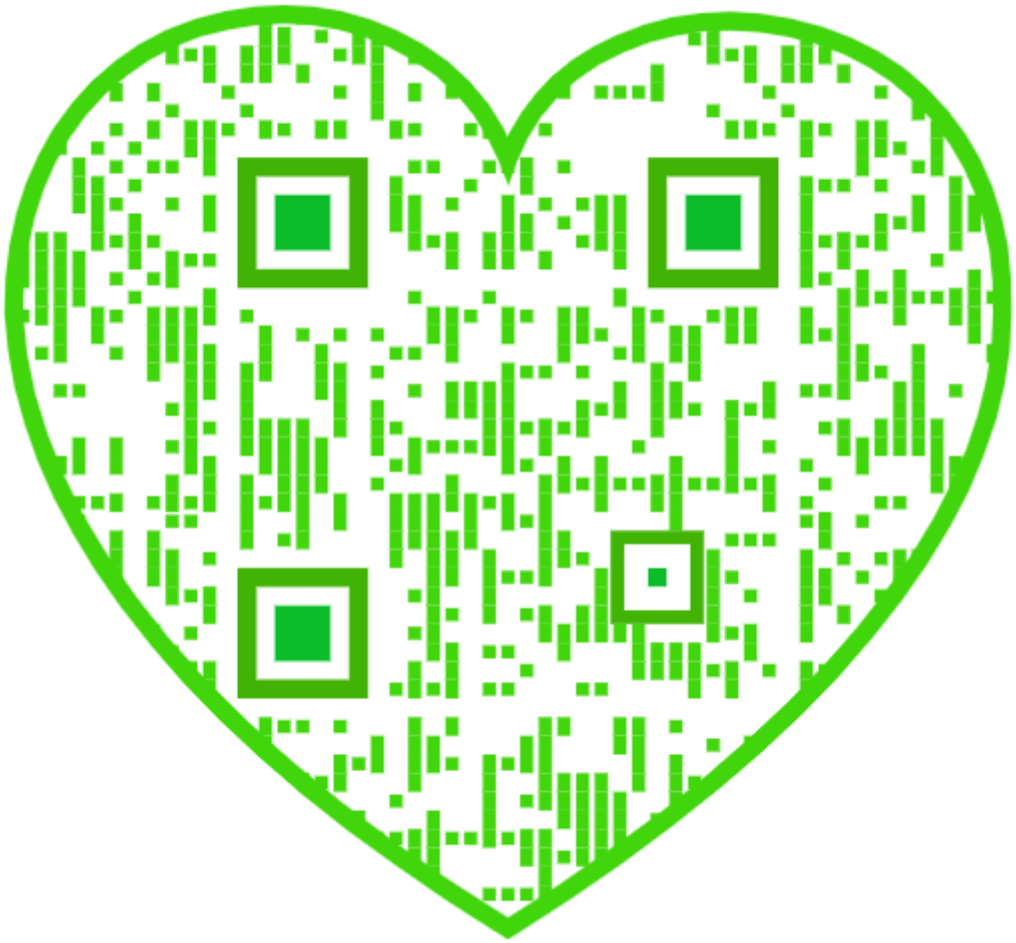

De haas en de egel.

Het was een mooie Zondagmorgen in den zomer. De zon was aan de hemel opgegaan en zond haar stralen naar de aarde. De lieden gingen naar de kerk en iedereen was tevreden, zoo ook een egel. Dit verhaaltje speelde zich nog in den tijd, dat dieren spreken konden en het hoeft jullie daarom ook niet te verwonderen, dat hij toch tot zich zelve sprak: ‘Mijn vrouw is de kinderen aan het wasschen, ik kan daarom wel eens gaan kijken hoe mijn koolraap staat, want als die niet goed groeien, dan heb ik met mijn familie in den winter niet te eten’. Hij deed zijn mooi jasje aan en ging op weg naar zijn land. Deze lag zeer dicht bij zijn huisje. Hij had daarom ook niet ver te loopen. Onderweg kwam hij echter een haas tegen. Toen de egel deze in het oog kreeg groette hij vriendelijk, doch de haas voelde zich te voornaam om terug te groeten, doch vroeg met hoonende blik: ‘Bent U reeds zoo vroeg aan de wandel?’ ‘Ik ga wat wandelen’, antwoordde de egel. ‘Wandelen’, lachte de haas, ‘me dunkt je kan je beenen wel voor wat beters gebruiken’. Dit antwoord verdroot de egel zeer. Hij kon wel spot verdragen

doch op zijn beenen liet hij niets zeggen. ‘Verbeeld je je’, zei hij tot de haas, ‘dat jij met je beenen meer kan dan ik?’ ‘Ja, dat denk ik’, beaamde de haas. ‘Dat zullen we dan eens beslechten’. ‘Belachelijk’, zei de haas, ‘denk jij met je kromme beenen harder te kunnen loopen dan ik. Ik wil wel met je wedden maar dan moet het om wat gaan’. ‘Goed, een gulden en een flesch wijn zal de inzet zijn’, zei de egel. ‘Laten we dan maar direct beginnen’, meende de haas, doch daar had zijn tegenstander bezwaar tegen. ‘Neen’. zeide hij, ‘ik heb nog niet gegeten. Ik ga eerst naar huis een stukje eten en tref je over een half uurtje weer’. Hierop scheidden de twee. De egel dacht bij zich zelf, de haas mag zoo voornaam zijn als hij wil, dom is hij ook en betalen zal hij. Toen hij thuis kwam ging hij direct naar zijn vrouw en zeide: ‘Trek snel mijn kleeren aan, opdat je er net zoo uit ziet als ik’. ‘Waarvoor’, was de verbaasde vraag van de egels ega. ‘Ik heb’, zeide hij, met de haas gewed om een gulden en een flesch wijn, wie het hardste loopen kan en jij moet me daar bij helpen’. ‘O man’, ving zijn vrouw aan te schreien, ‘will jij ons ruineeren of heb jij je verstand verloren. Een

haas kan toch zeker honderd maal vlugger loopen als jij'. 'Wees maar niet bang', lachte de egel, 'ik zal wel maken dat ik win en mijnheer haas zal betalen'. Wat moest juffrouw egel doen? Haar man gehoorzamen. Zij trok zijn kleeren aan, zoodat zij precies op elkaar geleken en gingen op stap. Onderweg sprak de egel tot zijn vrouw: 'Hoor nu goed toe wat ik zeg. Daar ginds op de akker van buurman vos zal de wedstrijd plaats hebben. De haas neemt namelijk de voren links en ik loop rechts. Nou heb je verder niets te doen als je aan deze kant neer te zetten. Aan de andere kant beginnen wij. Als nu de haas aan komt loopen dan roep je 'Ik ben er al'. De egel wees nu zijn vrouw haar plaats aan en ging naar de bovenkant van de akker waar de haas reeds op hem wachtte. 'Kan ik beginnen', zeide hij. 'Jawel', was het antwoord Vooruit dan maar. De haas telde 'één, twee, drie' en rende toen als een windvlaag voorbij. De egel liep echter slechts eenige stappen en verborg zich toen in het koren. Als nu de haas aan het eindpunt was, riep vrouw egel hem tegemoet: 'Ik ben er al'. De haas viel haast om van verbazing, hij kon het verschil tusschen mijnheer en mevrouw egel

niet zien, daar deze precies het zelfde uitzagen. De haas dacht, dat is niet eerlijk toe gegaan. ‘Het moet over’, riep hij. Hij rende weder voort. Nu verborg zich vrouw egel in het koren. Toen nu de haas weer aan het beginpunt was, riep de egel: ‘Ik ben er al’. De haas was buiten zich zelf van woede. ‘Nog een keer’, riep hij. ‘Voor mijn part zoo vaak als je wilt’, riep de egel. Zoo liep de haas nog drie en negentig maal de akker heen en weer en ieder keer had de egel het gewonnen, want ieder maal als de haas bij het begin of eindpunt kwam zei de egel of zijn vrouw ‘Ik ben er al’. Bij de vier en negentigste maal viel de haas doodmoe neer, doch de egel had de weddenschap gewonnen. Doch het leukste was, dat sinds dien tijd, de egels nooit meer door de hazen werden uitgescholden, om hun kromme beenen. Hel lesje had geholpen.